

Dagje ambassadeuren

David kreeg *an offer you can't refuse* en gaat verkassen naar een ander deel van de wereld. Net als vele *new age refugees* verhuist hij naar een plek waar het geld is. Of dat in zijn geval klopt, is nog maar de vraag, want het geld om de baas te spelen, raakt op. Macht bestaat bij gratie van acceptatie, niet door het laten hopen van militairen langs gebieden waar de waardevolle grondstoffen zijn.

Na een speech van vier minuten kreeg hij een schouderklopje en een verzilverd dienblaadje met inscriptie. Hij was blij met de persoonlijke tekst *...for serving the organization for three years...* Voor één keer mocht hij aanzitten bij het afscheidsdiner van zijn breedgrijnzende baas in het diplomatenrestaurant *Ladurée*. Je kunt het amper dineren noemen in zo'n chique eetcafé waar je zwartgeblakerde paddestoelen met waterige aardappelpuree krijgt opgediend. De gemeenschap betaalt driedubbel voor drie gangen lang *snackbarren* aan de Champs Elysées. Acht euro voor een uurtje Wi-Fi, 25 voor een lopende lunch... hoe meer internationale commissies een stad huisvest, hoe langer de vergaderingen duren, des te vaker de euro rolt. Omdat de functie van commissielid veelal gekoppeld lijkt aan een vakantiereisje, is weliswaar het verloop in een commissie groot, maar kan iedereen erover klagen zonder het probleem aan de orde te stellen. Zorg ervoor dat je zoveel mogelijk commissariaten en commissiebaantje verzamelt, dan ben je voor dubbel modaal altijd bezig en onvindbaar.

Zo ook David, die in de afgelopen jaren zoveel had overgewerkt dat zijn *top floor studio* alleen maar voor slapen was gebruikt. De jonge jurist vertelde over zijn driekamerflatje in Manhattan, waar hij met zijn Heather ging wonen. Voor kinderen is geen plaats. Er moet samen geld worden verdiend, want wonen in *Nieuw Amsterdam* kost een vermoegen. Hoe meer nullen, hoe meer de ogen aan tafel gaan glimmen.

Iedereen heeft fantasieën over de trend om bovenetages van hotels om te bouwen tot *all-service appartementen*. Voor 15.000 dollar per nacht hoef je je bed niet op te maken. Waarom eigenlijk een eigen huis, als je alleen maar hoeft te kunnen inloggen en slapen?

Steeds meer jongeren reizen naar waar internet een uitdaging is. De *young global generation* vertrekt met de rugzak en een studiebeurs naar de Westerse wereld en vult op doorreis langs Parijs, Cambridge en Stanford de buidel met diploma's en certificaten. In elke metropool doen ze ervaring op bij internationale bedrijven en instellingen, om zich vervolgens in Genève of Washington voor te bereiden op het overnemen van de macht. De trotters leven van koffieautomaten, bedrijfskantines, snackcorners en recepties. In de schaarse vakantieweken ploeteren ze met de *rough guide* en rugzak

door de rimboe. Wie opgroeit met deze manier van leven heeft weinig nodig en kan uit de koffer leven. Dan bof je want bij gebrek aan zolder en schuurtje kun je ook nauwelijks rommel maken, laat staan dat je lang moet zoeken. Immers: hoe meer honkvast, hoe meer je bewaart, hoe meer je kwijtraakt. Om te voorkomen dat je bedolven wordt onder je eigen falen, verhuist eenieder keer op keer zijn afdankers en uitwerpselen in de richting van plaatsen die het daglicht missen. Daar blijft de tijd stilstaan tot het moment van verhuizen, overlijden of pensioen zich aandient.

E-bay staat vol met zolders. Allerlei spullen die mensen niet meer nodig hebben en waarvan ze verwachten dat de veilingopbrengst hoger is dan op de vrijmarkt. Verzamelen is geen zoogdier vreemd, maar van gebruiken komt nooit zoveel. Het oog was groter dan het huis, het hebben belangrijker dan het huren, en dus verdwijnen begeerde spulletjes in hoekjes en gaatjes van ons huis om uiteindelijk op zolder te belanden. In opruimen en terugvinden zijn we niet zo sterk, en in weggoien al helemaal niet. Af en toe moet je wat ruimte schoppen. Dan zijn elektronische marktplaatsen handige plekken

De new age refugees leven van koffieautomaten, bedrijfskantines, snackcorners en recepties.

om je rommel kwijt te raken. Met *digimade foto* en van internet geleende beschrijving volgt een aanprijzing waar een gemiddelde winkelvekoper veel van kan leren. Die doen de moeite niet eens, maar gaan ook *copy and pasten*. Tussen de particulieren zitten de handige handelaren die de biedingen volgen en langs de zijlijn telefonisch een euro meer bieden waardoor het artikel gauw gekocht en afgehaald is. Een week later zie je hetzelfde koopje tegen dubbele prijs op een internetmarktplein terugkeren. Er is weinig veranderd na 1948, het moment dat Norbert Wiener in zijn *automata whether in metal or in flesh* de toekomst beschreef van handelen via cybernetische systemen. Hij stelde zich voor dat een Europese architect via telecommunicatie de bouw van een kerk in de Verenigde Staten kon begeleiden. Essentiële voorwaarde voor goed functioneren was feedback. Tsss... Dat heb je nou met knippen en plakken: het belangrijkste wordt vergeten. Zonder terugkoppeling geen interactiviteit. ■

Jacob van Kokswijk is parttime ICT-consultant bij Capgemini, veelgevraagd spreker bij congressen, lid van de stuurgroep Next Generation Networks initiative van de EU. (tm@kokswijk.nl, www.kokswijk.nl)

Jacob van Kokswijk